

at vi ikke kunne se andet, end det vil være urigtigt at modsætte sig, at de industridrivende, naar de selv ønske det, og selv ere i Stand til at etablere en Kreditforening, da ogsaa saa Lov til at gøre det. Overfor denne Betragtning have for os Betænelighederne maattet vige. Det er jo i øvrigt en ren Misforstaaelse, hvad for Ræsten det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) selv fremhævede, at det under noget som helst Forhold er muligt at undgaa Risiko for Tab. Det har jo i de hidtil bestaaende Kreditforeninger, i alt Fald i adskillige af dem, viist sig, at selv de paalideligste Taksationsregler kunne svigte. Et Foretagende som det, der her er Tale om, har tværtimod snarere den Fordel, at man paa Forhaand er paa det rene med, at her maa der udøves større Forsigtighed, end i almindelige Kreditforeninger. Naar det saa yderligere erindres, at der her er truffet Bestemmelse om, at der fra Begyndelsen af skal kunne kræves en Garantifond paa 10 pCt. af Obligationsgelden, og at der stadig skal holdes en Reserfefond saa stor, at kun det, som denne til enhver Tid udgør mere end 10 pCt. af Obligationsgælden, benyttes til Amortisation, tror jeg uægtelig, at man her har truffet saa tilstrækkelige Kauteler — i Forbindelse med de øvrige Garantier — som det efter Omstændighederne med Billighed kan kræves. Man gaar her ingenlunde ud fra, at man vil kunne undgaa Tab; tværtimod man forbereder Publikum paa, at det er umuligt at blive fuldstændig fri for Tab. Men selv om det skulde gaa saa ubelødig, at man ved regelmæssige aarlige Tab tilsatte en Fjerdedel af hele Ublaanssummen, vilde det endda ikke føre til mere, end at Amortisationstiden blev udstrakt til 25 Aar, og at den Rente, der blev at udrede, vilde blive 5 pCt. i Stedet for 4 pCt. Jeg kan derfor ikke se andet, end at der efter menneskelig Beregning ikke er stor Fare for, at denne Kreditforening vilde gaa i Stykker. Derfor skal jeg paa Udvalgets Flertals og egne Begne anbefale Tinget at vedtage dette Lovforslag. Selv om man personlig maatte anse det for at være enten mere eller mindre udmærket, tilkendegiver man derved ikke andet, end at man ikke anser sig for berettiget til at modsætte sig de Krav, der fra Industriens Side rejses om at maatte have Afgang til at søge at skaffe sig Pengelaan paa de billigste og fordelagtigste mulige Vilkaar.

C. Sørensen: Den ærede Ordfører utrede, at Udvalgets Medlemmer selvfølgelig ikke have været blinde for de Banfeligheder, som rejse sig med Hensyn til en

saadan Anstalt, og ikke letfindig ere gaaede dertil. Selvfølgelig er min Mindretalsstilling heller ikke bygget paa den Antagelse, at Udvalgets Flertal skulde have luffet Djænnene for Banfelighederne ved Sagen, og endnu mindre paa, at Flertallet skulde være gaaet letfindig til dette Skridt, men den er bygget paa, at Hovedsagen, som det kommer an paa, og Tanken, hvorom det hele skal dreje sig, kunne vi efter dets Natur ikke afgøre i denne Lov, men det maa vi lade staa in blanco. Vi vedtage en Lov med forskellige Kauteler og beskyttende Bestemmelser, men hele Hovedsagen maa henvises til Indenrigsministeren, der jo har hret, at det ikke er ham, der vil skrive eller bestemme de Regler, men han vil henvise det til Bestyrelsen. Det er Taksationsreglerne, og hvorledes blive de benyttede? Der er igen det store Spørgsmaal, og jeg er vis paa, at hvor mange Gange end Taksationsreglerne maa passere fra Bestyrelsen til Indenrigsministeren, før de saa hans Approbation, ville de blive af en saa løs og vag Bestaffenhed, at Taksationerne vilde give høist forskellige Resultater. Hovedspørgsmaalet i denne Lov er derfor: Hvorledes vilde de Taksationsregler blive, som vi endnu, naar vi skulle stemme for denne Lovs endelige Vedtagelse, ikke kende, og hvorledes ville de blive gennemførte i Praksis? Naar den ærede Ordfører derfor mener, at man vil paadrage sig et bethdeligt Ansvar ved at fraraabe dette Lovforslag, er det vedblivende min Mening, at vi i Virkeligheden ville paadrage os et bethdeligt Ansvar ved at sætte Statsmagtens Stempel paa en Kreditforening af den her omhandlede Slags. Man skulde give Industriens Lejlighed her til at rejse Laan, htrede den ærede Ordfører. Men min Mening er, at enten maa Kreditforeningen ledes saaledes, og Taksationsreglerne være af den Bestaffenhed, at de Laan, som den kan byde de industridrivende, ville vise sig at være saadanne, at de i Virkeligheden ingen Støtte kunne give, at det vilde være Laan, som de paagældende ikke kunde være tjente med at tage imod, naar henses til den korte Amortisationsfrist og det solidariske Ansvar, de paatage sig, eller ogsaa ville Laanene være saadanne, at de kunne være tjente med at tage dem, men saa komme vi ogsaa til det svage Punkt, til det Spørgsmaal: Hvor lang Tid vil den Kreditforening holde sig, og hvor lang Tid vil der gaa, før det viser sig, at den har ført sig selv ind i noget, som absolut vil medføre store Kalamiteter? Det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgkreds (Nyholm), hvis Tilslutning til Kreditforeningen i øv-